Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2012. gada 6. septembrī*

Jurisdikcija civillietās un komerclietās — Jurisdikcija patērētāju līgumu jomā — Regula (EK) Nr. 44/2001 — 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts — Šīs jurisdikcijas iespējamā attiecināšana tikai uz distances līgumiem

Lieta C-190/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberster Gerichtshof* (Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 23. martā un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 22. aprīlī, tiesvedībā

Daniela Mühlleitner

pret

Ahmad Yusufi un

Wadat Yusufi.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Šīmans [*K. Schiemann*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente) un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida apsvērumus, ko sniedza:

— *D. Mühlleitner* k-dzes vārdā – *C. Schönhuber, Rechtsanwalt*,

— *A. Yusufi* k-ga un *W. Yusufi* k-ga vārdā – *U. Schwab* un *G. Schwab, Rechtsanwälte*,

— Čehijas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *M. Russo, avvocato dello Stato*,

— Polijas valdības vārdā – *M. Szpunar* un *B. Majczyna*, pārstāvji,

— Portugāles valdības vārdā – *L. I. Fernandes* un *S. Nunes de Almeida*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

— Šveices Konfederācijas vārdā – *D. Klingele*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *A.-M. Rouchaud-Joët* un *M. Wilderspin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2012. gada 24. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Briseles I regula") 15. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *D. Mühlleitner* k-dzi un *A. Yusufi* un *W. Yusufi* k-giem par līguma atcelšanu sakarā ar slēptiem trūkumiem automobiļa pārdošanas līgumā, pārdošanas cenas atmaksāšanu, kā arī zaudējumu atlīdzību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Briseles 1968. gada 27. septembra Konvencijas par jurisdikciju, spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), kas grozīta ar konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanos (turpmāk tekstā – "Briseles konvencija"), 13. panta pirmās daļas 3. punktā ir noteikts:

"Lietās, kas saistītas ar līgumiem, kurus noslēgusi kāda persona, mērķiem, kas var būt uzskatāmi par nesaistītiem ar viņa arodu vai profesiju (turpmāk tekstā – "patērētājs"), jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neierobežojot 4. pantu un 5. panta 5. punktu, ja:

[..]

3) tas ir jebkurš cits preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas līgums, ja

   a) patērētāja domicila valstī līguma noslēgšana sekoja viņam īpaši adresētam uzaicinājumam vai reklāmai

      un ja

   b) patērētājs šajā valstī veica līguma noslēgšanai nepieciešamās darbības."

4 Saskaņā ar Briseles I regulas preambulas 13. apsvērumu saistībā ar apdrošināšanu, patērētāju līgumiem un nodarbinātību vājākajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā tas paredzēts vispārējās normās.

5 Briseles I regulas 2. pantā ir paredzēts princips, ka personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības var iesūdzēt attiecīgās dalībvalsts tiesā.

6 Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir izteikts šādi:

"Lietās, kas saistītas ar līgumiem, kurus noslēgusi kāda persona, patērētājs mērķiem, kas var būt uzskatāmi par nesaistītiem ar viņa arodu vai profesiju, jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neierobežojot 4. pantu un 5. panta 5. punktu, ja:

[..]

c) visos citos gadījumos līgums ir noslēgts ar personu, kas veic komercdarbību vai piekopj arodu patērētāja domicila valstī vai ar visiem līdzekļiem novirza šādas darbības uz attiecīgo dalībvalsti vai vairākām dalībvalstīm, to skaitā uz attiecīgo dalībvalsti, un līgums ietilpst šādu darbību jomā."

7 Briseles I regulas 16. panta 1. un 2. punkts ir izteikti šādi:

"1. Patērētājs var ierosināt tiesvedību pret citu līgumslēdzēju pusi vai nu tās dalībvalsts tiesās, kurā ir minētās puses domicils, vai patērētāja domicila vietas tiesās.

2. Cita līgumslēdzēja puse var ierosināt tiesvedību pret patērētāju tikai tās dalībvalsts tiesās, kurā ir patērētāja domicils."

8 Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 17. jūnija Regulas (EK) Nr. 593/2008 par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (OV L 177, 6. lpp.; turpmāk tekstā – "Romas I regula"), preambulas 7. apsvērumā ir noteikts, ka šīs regulas materiāltiesiskajai darbības jomai un noteikumiem ir jābūt saderīgiem ar Briseles I regulas darbības jomu un noteikumiem.

9 Romas I regulas preambulas 24. apsvērums ir izteikts šādi:

"Konkrētāk attiecībā uz patērētāju līgumiem [..] [s]askanība ar [Briseles I] regulu prasa, lai patērētāju aizsardzības noteikumu piemērošanas nosacījums būtu atsauce uz mērķtiecīgi vērstas darbības jēdzienu un lai šo jēdzienu saskanīgi interpretētu [Briseles I] Regulā un šajā regulā, paturot prātā, ka Padomes un Komisijas Kopīgajā deklarācijā par [Briseles I] Regulas 15. pantu teikts, ka "15. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanai nepietiek ar to, ka uzņēmums mērķtiecīgi vērš savas darbības uz dalībvalsti, kas ir patērētāja mītnesvietas [domicila] valsts, vai uz vairākām dalībvalstīm, tostarp šo dalībvalsti; šo darbību ietvaros ir arī jābūt noslēgtam līgumam." Minētajā deklarācijā arī teikts, ka "ar to vien, ka interneta vietne ir pieejama, nepietiek, lai 15. pants būtu piemērojams, tomēr faktors būs tas, ka šajā interneta vietnē ir aicinājums noslēgt distances līgumu un ka distances līgums patiešām jebkādiem līdzekļiem ir noslēgts. Šajā sakarā vietnē izmantotā valoda vai valūta nav būtisks faktors.""

10 Romas I regulas 6. panta 1. punktā ir paredzēts:

"1. Neskarot 5. un 7. pantu, līgumu, ko fiziska persona mērķiem, kurus var uzskatīt par nesaistītiem ar viņas arodu vai profesiju, ("patērētājs") noslēgusi ar citu personu, kas darbojas, īstenojot savu arodu vai profesiju, ("uzņēmējs") reglamentē tās valsts tiesību akti, kurā ir patērētāja pastāvīgā mītnesvieta, ja uzņēmējs:

a) savu komercdarbību vai profesionālo darbību veic valstī, kurā ir patērētāja pastāvīgā mītnesvieta; vai

b) kā citādi vērš šādu darbību uz minēto valsti vai vairākām valstīm, tostarp minēto valsti,

un ja līgums attiecas uz šādu darbību jomu."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

11 No iesniedzējtiesas lēmuma un lietas materiāliem izriet, ka *D. Mühlleitner*, kura dzīvo Austrijā, meklēja internetā Vācijā ražotu automobili, ko viņa vēlējās iegādāties savām personiskajām vajadzībām. Pieslēgusies Vācijas meklēšanas platformai ar nosaukumu www.mobil[e].de, viņa precizēja vēlamo automobiļa marku un modeli, tādējādi iegūstot konkrētajām īpašībām atbilstošu transportlīdzekļu sarakstu.

12 Izvēlējusies transportlīdzekli, kas vislabāk atbilda šiem meklēšanas kritērijiem, viņa tika pārvirzīta uz atbildētājiem *A.* un *W. Yusufi*, kuri nodarbojās ar automobiļu mazumtirdzniecību, izmantojot *Autohaus Yusufi GbR* (turpmāk tekstā – "*Autohaus Yusufi*"), saskaņā ar civiltiesībām dibinātas sabiedrības Hamburgā (Vācija), piedāvājumu.

13 Vēloties saņemt plašāku informāciju par šajā meklēšanas platformā piedāvāto transportlīdzekli, *D. Mühlleitner* sazinājās ar atbildētājiem, izmantojot *Autohaus Yusufi* interneta vietnē norādīto tālruņa numuru, kuram bija norādīts starptautiskais kods. Tā kā attiecīgais transportlīdzeklis vairs nebija pieejams, viņai tika piedāvāts cits transportlīdzeklis, kura īpašības vēlāk tika detalizēti norādītas elektroniskajā pastā. Viņai tika arī precizēts, ka viņas Austrijas pilsonība nerada šķēršļus transportlīdzekļa iegādei no atbildētājiem.

14 Pēc tam *D. Mühlleitner* ieradās Vācijā un ar 2009. gada 21. septembrī Hamburgā parakstītu pirkuma līgumu iegādājās no *A.* un *W. Yusufi* attiecīgo transportlīdzekli par EUR 11 500, izvēloties tūlītēju tā piegādi.

15 Atgriezusies Austrijā, *D. Mühlleitner* konstatēja, ka iegādātajam transportlīdzeklim ir būtiski trūkumi, un tādēļ lūdza atbildētājiem tos novērst.

16 Tā kā atbildētāji atteicās transportlīdzekli salabot, *D. Mühlleitner* cēla prasību tiesā atbilstoši savam domicilam – *Landesgericht Wels* [Velsas Apgabaltiesa] (Austrija) –, pirmkārt, atcelt transportlīdzekļa pirkuma līgumu, kuru, kā viņa apgalvo, viņa ir noslēgusi kā patērētāja ar uzņēmumu, kurš ir vērsis savu komercdarbību vai profesionālo darbību uz Austriju; tas ir gadījums, uz kuru attiecas Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts.

17 Atbildētāji apstrīdēja *D. Mühlleitner* "patērētājas" statusu un Austrijas tiesu starptautisko jurisdikciju, uzskatot, ka strīds ir jārisina kompetentajās Vācijas tiesās. Viņi arī apgalvoja, ka nevērš savu darbību uz Austriju un ka prasītāja ir noslēgusi līgumu to uzņēmuma juridiskajā adresē Vācijā.

18 Pirmās instances tiesa *Landesgericht Wels* 2010. gada 10. maijā noraidīja prasību, atzīstot, ka tai nav jurisdikcijas. Neapšaubot *D. Mühlleitner* "patērētājas" statusu, šī tiesa tomēr uzskatīja, ka iespēja Austrijā iepazīties ar *Autohaus Yusufi* interneta vietni nav pietiekama, lai pamatotu Austrijas tiesu jurisdikciju, ka prasītājas tālruņa zvans ir bijis līguma noslēgšanas aizsākums un ka līguma noslēgšana neizriet no elektroniskā pasta sūtījuma, kas tika nosūtīts pēc tam, kad atbildētāji bija vērsuši savu darbību uz Austriju. *D. Mühlleitner* iesniedza apelācijas sūdzību par šo nolēmumu *Oberlandesgericht Linz* [Lincas Apgabaltiesā].

19 Šī tiesa 2010. gada 17. jūnijā atstāja spēkā pirmās instances nolēmumu. Tā arī neapšaubīja *D. Mühlleitner* "patērētājas" statusu, bet, atgādinot par Padomes un Komisijas Kopīgo deklarāciju par Briseles I regulas 15. un 73. pantu sakarā ar šīs regulas pieņemšanu (turpmāk tekstā – "kopīgā deklarācija"), saskaņā ar kuru pilnībā "pasīva" interneta vietne nav pietiekams fakts, lai uzskatītu, ka uz patērētāja valsti tiek vērsta darbība, tā norādīja, ka *Autohaus Yusufi* interneta vietnei ir šādas "pasīvas" vietnes īpašības. Turklāt, uzskatot, ka saskaņā ar kopīgo deklarāciju līgumam ir jābūt noslēgtam kā distances līgumam, tā konstatēja, ka šajā gadījumā tā nav noticis. Šī tiesa tomēr ļāva iesniegt kasācijas sūdzību, piebilstot, ka kopīgās deklarācijas juridiskā piemērojamība ir pretrunīga.

20 *D. Mühlleitner* iesniedza kasācijas sūdzību par šo spriedumu *Oberster Gerichtshof*.

21 Kā izriet no lietas materiāliem, šī tiesa uzskata, ka atbildētāji, ņemot vērā iespēju iepazīties ar *Autohaus Yusufi* interneta vietni Austrijā, kā arī attālinātu (distances) kontaktu esamību starp līgumslēdzējiem telefoniski un elektroniskajā pastā, ir vērsuši savu darbību uz Austriju Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē.

22 Tomēr ar 2010. gada 9. novembra spriedumu *Oberster Gerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību, gaidot Tiesas sprieduma pasludināšanu apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof* (2010. gada 7. decembra spriedums apvienotajās lietās C-585/08 un C-144/09 *Pammer* un *Hotel Alpenhof*, Krājums, I-12527. lpp.), kam bija jāsniedz precizējumi jēdzienam "vērš darbību uz patērētāja domicila dalībvalsti".

23 Šī sprieduma pasludināšana pastiprināja *Oberster Gerichtshof* pārliecību, ka *A*. un *W. Yusufi* ir vērsuši savu komercdarbību vai profesionālo darbību uz Austriju. Šī tiesa nešaubās arī par *D. Mühlleitner* "patērētājas" statusu.

24 Tomēr šī tiesa šaubās, vai no iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof* 86. un 87. punkta neizriet, ka Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts attiecas tikai uz distances līgumiem.

25 Šajos apstākļos *Oberster Gerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [..] Briseles I regulas [..] 15. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas priekšnoteikums ir tāds, ka patērētāja un uzņēmēja noslēgtais līgums ir distances līgums?"

Par prejudiciālo jautājumu

26 Ir jāatgādina, ka Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir atkāpe gan no vispārējās normas par jurisdikciju, kas paredzēta šīs regulas 2. panta 1. punktā, kurā kompetence [jurisdikcija] ir piešķirta tās dalībvalsts tiesām, kuras teritorijā ir atbildētāja domicils, gan no īpašās jurisdikcijas normas saistībā ar līgumiem, kas ir paredzēta šīs pašas regulas 5. panta 1. punktā un saskaņā ar kuru kompetentā tiesa ir tā, kas atrodas vietā, kur prasības pamatā esošā saistība ir izpildīta vai ir jāizpilda (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof*, 53. punkts).

27 No tā izriet, ka šāda atkāpe ir jāinterpretē šauri, jo atkāpe vai izņēmums no vispārējas normas ir tulkojami šauri.

28 Turklāt ir jāatgādina, ka Briseles I regulā lietotie jēdzieni, it īpaši tie, kas minēti 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā, ir jāinterpretē autonomi, atsaucoties galvenokārt uz šīs regulas sistēmu un mērķiem, lai nodrošinātu tās vienveidīgu piemērošanu visās dalībvalstīs (šajā izpratnē skat. 2005. gada 20. janvāra spriedumu lietā C-27/02 *Engler*, Krājums, I-481. lpp., 33. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof*, 55. punkts).

29 Šajā sakarā Tiesa jau ir nospriedusi, ka ar Briseles I regulu izveidotajā sistēmā tās 15. panta 1. punkta c) apakšpunktam, kā izriet no šīs pašas regulas preambulas 13. apsvēruma, ir tāda pati vieta un tāds pats uzdevums – aizsargāt patērētāju kā vājāko pusi – kā Briseles konvencijas 13. panta pirmās daļas 3. punktam (skat. 2009. gada 14. maija spriedumu lietā C-180/06 *Ilsinger*, Krājums, I-3961. lpp., 41. punkts).

30 Visbeidzot ir jāprecizē, ka nav jāpārbauda, vai *A*. un *W. Yusufi* komercdarbība tika vērsta uz Austriju, jo iesniedzējtiesa šo nosacījumu jau uzskata par izpildītu.

31 Uz iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu ir jāatbild, ņemot vērā izklāstītos apsvērumus.

32 Ar savu prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā prasīts, lai līgums starp patērētāju un uzņēmēju būtu noslēgts kā distances līgums. Šajā kontekstā šī tiesa uzdod jautājumu, vai no iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof* 86. un 87. punkta izriet, ka Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas joma ir ierobežota tikai ar patērētāju līgumiem, kas noslēgti kā distances līgumi.

33 Šajā sakarā ir tiesa, ka, pat ja Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkta mērķis ir aizsargāt patērētājus, tas nenozīmē, ka šī aizsardzība ir absolūta (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof*, 70. punkts). Turklāt nepieciešamība noslēgt patērētāja līgumu kā distances līgumu ir minēta kopīgajā deklarācijā un Romas I regulas preambulas 24. apsvērumā, kurā atkārtota šī kopīgā deklarācija.

34 Tomēr visas valdības, kuras ir iesniegušas rakstveida apsvērumus, kā arī Komisija izvirza argumentus saistībā ar šīs normas gramatisku interpretāciju, ģenēzi un teleoloģisku interpretāciju, kas sliecas par labu noraidošai atbildei uz prejudiciālo jautājumu.

35 Pirmkārt, ir jākonstatē, ka Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā tā piemērošana skaidri nav pakārtota faktam, ka līgumi, kuriem tiek piemērots šis pants, būtu jānoslēdz kā distances līgumi.

36 No šīs normas formulējuma izriet, ka tā ir piemērojama, ja ir izpildīti divi nosacījumi. Tādējādi ir nepieciešams, pirmkārt, lai uzņēmējs veiktu savu komercdarbību vai profesionālo darbību patērētāja domicila dalībvalstī un lai ar visiem līdzekļiem tas vērstu savu darbību uz šo dalībvalsti vai vairākām valstīm, tostarp šo dalībvalsti, un, otrkārt, lai līgums, par kuru ir strīds, ietilptu šādā darbībā.

37 Turklāt ir jānorāda, ka Padomes regulas (EK) par jurisdikciju, spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās priekšlikumā, ko Komisija iesniedza Briselē 1999. gada 14. jūlijā [COM (1999) 348, galīgā redakcija], šī iestāde uzskatīja, ka "tas, ka izzudis [Briseles konvencijas] bijušajā 13. pantā esošais nosacījums, ka patērētājs savā valstī ir veicis visas līguma noslēgšanai nepieciešamās darbības, nozīmē, ka 15. panta pirmās daļas 3) punkts [tagad – Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts] ir piemērojams arī līgumiem, kas noslēgti dalībvalstī, kas nav patērētāja dalībvalsts".

38 Arī Tiesa ir konstatējusi, ka Briseles I regulas 15. panta 1. punkta teksts visos aspektos nav vienāds ar Briseles konvencijas 13. panta pirmās daļas tekstu. Konkrētāk, tā uzskatīja, ka piemērošanas nosacījumi, kuriem patērētāju līgumiem ir jāatbilst, tagad, ņemot vērā jaunos sakaru līdzekļus un elektroniskās tirdzniecības attīstību un lai nodrošinātu labāku patērētāju aizsardzību, ir formulēti daudz vispārīgāk nekā iepriekš (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof*, 59. punkts).

39 Tādējādi nosacījumus, kas ir piemērojami, pirmkārt, komersantam – par to, ka tam ir jābūt izteikušam īpašu uzaicinājumu vai izvietojušam reklāmu patērētāja domicila valstī, un, otrkārt, patērētājam – par to, ka tam šajā valstī ir bijis jāveic darbības, kas vajadzīgas līguma noslēgšanai, Savienības likumdevējs ir aizstājis ar nosacījumiem, kas ir piemērojami tikai komersantam (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof*, 60. punkts).

40 Šajā sakarā ir būtiski norādīt, ka Juridiskās un iekšējā tirgus komitejas 2000. gada 18. septembra ziņojumā par topošo Briseles I regulu (galīgais dokuments A5-0253/2000, 23. grozījums un motīvu izklāsts) tika fiksēta diskusija par iespēju pievienot nosacījumu, ka patērētāju līgumiem ir jābūt noslēgtiem kā distances līgumiem, kā arī argumenti, kas galu galā noveda pie tā, ka šāds grozījums netika pieņemts.

41 Briseles konvencijas bijušā 13. panta jaunais, mazāk ierobežojošais formulējums, kā to norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 17. punktā, atspoguļojas arī Briseles konvencijai un Briseles I regulai līdzīgos līgumos, tostarp Padomes 2007. gada 15. oktobra Lēmumam 2007/712/EK, lai Kopienas vārdā parakstītu Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV L 339, 1. lpp.), pievienotās konvencijas 15. panta 1. punkta c) apakšpunktā.

42 Otrkārt, attiecībā uz Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkta teleoloģisku interpretāciju ir jānorāda, ka nosacījuma par patērētāju līgumu kā distances līgumu noslēgšanu pievienošana būtu pretrunā šīs no jauna, mazāk ierobežojoši formulētās normas mērķim, tostarp aizsargāt patērētājus – vājo līgumslēdzējpusi.

43 Treškārt, runājot par iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof*, Tiesa, atbildot uz sabiedrības *Hotel Alpenhof* norādītājiem argumentiem, ka Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts nevar tikt piemērots, jo līgums ar patērētāju ticis noslēgts uz vietas, nevis attālināti, tā 86. un 87. punktā konstatēja, ka šie argumenti, ņemot vērā, ka saskaņā ar faktiem viesnīcas istabas rezervēšana un apstiprinājums tikuši veikti attālināti, šajā lietā ir neefektīvi.

44 Kā to norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu šajā lietā 36.–38. punktā, ir jākonstatē, ka minētā sprieduma 86. un 87. punkts ir tikai atbilde, ko Tiesa sniedza uz sabiedrības *Hotel Alpenhof* norādītajiem argumentiem, kuru piemērojamība nevar tikt paplašināta ārpus šīs lietas īpašajiem apstākļiem. Nemainīgi paliek tas, ka būtiskais nosacījums, kam ir pakārtota Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošana, ir saistīts ar komercdarbību vai profesionālo darbību, kura vērsta uz patērētāja domicila valsti. Šajā sakarā gan attālināta sazināšanās, par kādu ir pamatlieta, kā arī preces vai pakalpojuma rezervēšana attālināti vai, *a fortiori*, patērētāja līguma kā distances līguma noslēgšana ir norādes, kas piesaista līgumu šādai darbībai.

45 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Briseles I regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā nav prasīts, lai līgums starp patērētāju un uzņēmēju būtu noslēgts kā distances līgums.

Par tiesāšanās izdevumiem

46 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 15. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā nav prasīts, lai līgums starp patērētāju un uzņēmēju būtu noslēgts kā distances līgums.

[Paraksti]